

pludseligt og satte sig. Samtidig blev Maren Smeds af et halvt Dusin Hænder trukket bagfra i Kjöleskörtet, saa hun sank ned paa Bænken med et Bump som en Trædukke.

Emanuel, der havde rejst sig og med uforstaaende Miner be-
tragtede snart den talende, snart de hyssende, fik af en nær-
staaende tilhvisket et Par forklarende Ord, hvorefter han atter
satte sig.

Men nu blev der Røre henne i Baggrunden. En Mand traadte
rask op paa den bageste Bænk og bad med høj Røst om Ordet.

Det var den store sværtbeskæggede Vikingeskikkelse, som
Emanuel et Par Gange før havde mødt paa sin Vej — første
Gang som Ordfører for Snekasterne hin Vinteraften paa Slæde-
farten her til Skibberup.

Med en Stemme, der gjaldede i Hallen som en Lur, sagde
han:

„Maa jeg ogsaa faa Lov at sige Hr. Pastor Hansted Tak for,
hvad vi har hørt af ham idag . . . men mest dog for, at han er
her tilstede. Jeg tror, at vi nu alle kan sige, at vi har fundet
den Mand, som vi har længtes efter, og at vi ikke tog fejl i at
glæde os, da vi hørte, hvem det var, der skulde blive vores
Kap'lan her i Sognet. Kanske vi ikke har været saadan rigtig
klar over det før, — og saa vil jeg bare sige, at det maa
Kap'lanan saa ha'e vos undskyldt for — men idag har vi faaet
Øjnene op for, hvem han er, og siger ham rigtig saa mange Tak.“

„Hør! Hør!“ lød det fra Ungdommen i de tætpakkede Vinduer
og fra Mændene langsmed Væggene, mens Kvinderne nikkede
bifaldende.

„Og maa jeg saa blot endnu faa Lov til at sige saa meget
som, at om der i Anledning af denne Dag skulde komme Bryde-
rier og Ubehageligheder for Kap'lanan deroppe fra — noksagt!
— saa er der Plads til en Præst ogsaa hernede hos os! Kommer
Hr. Hansted i Forlegenhed — ikke sandt, Venner? — saa staar
vi alle her parat med aabne Arme og tager imod ham med et
voldsomt Hurra! Skal vi gi'e hinanden et Ord paa det?“

Et dundrende Hør overalt fra Vinduer og Vægge, ja fra Kvin-
derne med, fulgte disse Ord. Her havde Ilden naaet Minen. En